

Sygn. akt II CSK 649/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A.K.
przeciwko „A.” Spółce Akcyjnej w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 9 marca 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego mającego dotyczyć dopuszczalności przyjmowania przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, gdy podstawowym zarzutem apelacji jest kwestionowanie właśnie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę wyroku, jak również na potrzebę wykładni dawnego art. 442 § 1 (obecnie art. 442¹ § 1) k.c. co do tego, od jakiego dnia liczyć początek biegu przedawnienia roszczenia z czynu niedozwolonego, gdyż wywołuje to rozbieżność w orzecznictwie Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w P., które w każdej sprawie wytaczanej przez powódkę w tym samym ustalonym stanie faktycznym inaczej obliczały początek biegu przedawnienia roszczenia powódki.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie

okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zaprezentowane twierdzenia skarżącej nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do wątpliwości, które mogłyby wyczerpywać przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Problematyka zakresu kognicji sądu apelacyjnego oraz dopuszczalności przyjmowania za własne ustaleń sądu pierwszej instancji była przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury i nie wywołuje zasadniczych wątpliwości zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie. Przyjęte jest, że sąd drugiej instancji może przyjąć ustalenia za własne lub zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji nawet bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania. Nie ulega wątpliwości, że sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (zob. uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1997, nr 7-8, poz. 124; z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2015 r., V CSK 32/15, nie publ.).

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia

(tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Uzasadnienie, że w sprawie wystąpiła potrzeba wykładni przepisów prawa w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 2 k.p.c. zostało ograniczone przez skarżącą do lakonicznego i ogólnego stwierdzenia wskazującego na wystąpienie, w ocenie skarżącej, rozbieżnych poglądów orzecznictwa, w tym wypadku „sądów Okręgowego i Apelacyjnego w P.” odnośnie do wykładni normy zawartej w dawnym art. 442 § 1 k.c. Twierdzenie to nie zostało jednak poparte odpowiednią argumentacją, a brak rozwinięcia wniosku uniemożliwia weryfikację, w jakim zakresie wiąże się on, w intencji skarżącej, z przesłanką wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Za rozwinięcie takie nie można uznać subiektywnego przekonania skarżącej, że Sąd Okręgowy w P. i Sąd Apelacyjny w P. miały, na podstawie tego samego stanu faktycznego, w oparciu o te same dowody i fakty, wydać trzy odmienne wyroki, bez wskazania, na czym miałyby polegać rzekomo odmienna wykładnia dawnego art. 442 § 1. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które mogłyby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

a.ł